

Una societat malalta

Els Estats Units, els seus governants i la societat en conjunt, han deixat podrir-se durant anys una situació fins a límits incontenibles. Polítics com la del 'Washington Post', plenes de bona voluntat, resulten més que insuficients davant la magnitud de la bola de neu del problema. El país camina sobre els senders de l'odi racial i l'enfrontament social cap a un futur d'autodestrucció moral.

El diari nord-americà *Washington Post*, un dels més influents en el seu país i potser el més popular arreu del món després d'haver protagonitzat el "Watergate", viu moments difícils. El motiu no és empresarial: els comptes del rotatiu continuen essent impecables, els seus editorials són llegits per les elits polítiques i econòmiques, i el seu nom desperta, com sempre, respecte i admiració entre la classe periodística. Els seus problemes són d'una altra mena. Són racials. En un article recent, la revista *New Republic*, que és la publicació política de dretes més influent dels Estats Units, ha acusat el *Post* de bandejar l'ètica professional en favor de la diversitat ètnica de la plantilla. Segons sembla, alguns periodistes blancs es queixen d'haver estat marginats en favor de periodistes afroamericans menys competents que ells pel sol fet de ser negres. La denúncia —anònima— ha provocat un gran enrenou dins el diari, amb tenses assemblees de treballadors incloses que han despertat els vells fantasmes de l'enfrontament interètnic.

Efectivament, el *Washington Post* —de perfil liberal i progressista— té molta cura a assegurar que la composició racial de la seua redacció siga molt similar proporcionalment a la de la societat nord-americana. A l'hora de fitjar nous periodistes, el departament de personal té en compte aquest criteri al costat dels estrictament professionals. Aquesta ha estat una mesura indiscutida durant molts anys. Fins ara. Altres empreses i institucions públiques i privades dels Estats Units practiquen aquesta política, anomenada de "discriminació positiva", amb la intenció de compensar el mal infringit a la minoria negra durant dos-cents anys d'història.

El qüestionament de la discriminació positiva dins el *Post* coincideix amb la polèmica sentència del cas O. J. Simpson. Es tracta de dues manifestacions diferents d'un mateix i gravíssim problema: la profunda fractura racial existent en la societat nord-americana. Si ens atenim estrictament a les proves presentades al judici, hi ha pocs dubtes sobre la seua culpabilitat. A Simpson l'han salvat les circumstàncies. Tenia diners per pagar els millors advocats; va ser detingut per un cos de policia manifestament racista; la majoria del jurat compartia amb ell la condició racial; i, per si no n'hi havia prou, el sistema no es podia permetre una nova onada de violència al carrer com la provocada per la sentència del cas Rotney King. La gran majoria d'afro-

americans viuen en condicions degradants, en barris i ciutats destrossats per la droga, l'atur i la delinqüència. Han patit i pateixen encara les conseqüències d'un sistema d'*apartheid de facto* que hauria de fer caure la cara de vergonya a qualsevol sensibilitat democràtica. Hi ha molt pocs d'ells que arriben al cim de l'escala social. I els qui hi arriben són idolatrats fins al paroxisme. Per això la població negra no permet que el "sistema blanc" els toque, siguen innocents o culpables.

Aquesta és la crua realitat, i davant d'això sobren les paraules. Els Estats Units, els seus governants i la societat en conjunt, han deixat podrir durant anys una situació fins a límits incontenibles. Polítics com la del *Washington Post*, plenes de bona voluntat, resulten més que insuficients davant la magnitud de la bola de neu del problema. El país camina sobre els senders de l'odi racial i l'enfrontament social cap a un futur d'autodestrucció moral.

Des d'aquí, a la vora d'un Mediterrani pluriètnic, cal prendre nota del que passa allà. Qualsevol esforç per la concòrdia amb els altres pobles i races del Mare Nostrum és poc.